

Fængsel. Og det er ikke blot Straffefængsel, men det er den enorme Tid, som disse Personer tilbringe i Baretægtsfængsel, som jo hos os desværre anvendes i et saa overordentlig stort Omfang. Jeg tror, at det vil være stemmende med Retfærdighed og Menneftelighed at gøre en Adskillelse mellem forskellige Kategorier af Løsgængere, og jeg tror, at det vil i høj Grad stemme med Samfundets egen Interesse, ja til hvvende og sidst ligefrem vil have stor Betydning i økonomisk Henseende at træffe Forandring i den Ordning, der nu finder Sted. Jeg tænker ikke paa de Løsgængere, der ere egentlige Løsgængere, d. v. s. Mennefter, der ikke have noget at bestille, som ikke ville, ikke gide bestille noget, som strejfe om i Landet og ere deres Medborgere til Plage og Besvær — lad dem blive forfulgte og straffede som Løsgængere — men der er andre Personer, der efter det juridisk udviklede Begreb af Løsgængeri henføres til Løsgængere, om hvem man ikke kan sige, at det er Mennefter, der ikke ville bestille noget og kun ere til Ulejlighed for deres Medborgere, og overfor dem har man i alt Fald en Forpligtelse, en social og moralsk Forpligtelse, til at hidføre en anden Ordning, saaledes at det ikke skal gøres dem aldeles umuligt at leve som nyttige Medlemmer af Samfundet derved, at de i 20—30—40 Aar maa tilbringe deres Dage i Fængsel af den ene eller anden Slags. De maa ikke tage mig ilde op, at jeg beder Dem om et Djæblik af se Sagen lidt juridisk. De vide, at der er en Lov af 3dje Marts 1869, der handler om Straf for Løsgængeri og Betleri. Efter at der først er givet en Straffebestemmelse for, hvad jeg vil kalde egentligt Løsgængeri, d. v. s. for at strejfe arbejdsløs omkring uden at have noget at leve af og uden at søge Arbejde, siges det i den næste Paragraf, at Folk, der ikke have Formue eller en Stilling, hvorved de kunne finde Underhold, ere pligtige til at give Politiet Oplysninger om, hvad de tage sig for, og kunne de ikke skaffe sig Arbejde, skal Politiovrigheden være dem behjælpelig dermed, og saa hedder det: „Politiovrigheden kan derhos foreskrive den paagældende Sagtagelsen af saadanne Regler, hvorved den sættes i Stand til at paase, at han virkelig søger det af ham opgivne eller ham anviste Erhverv, og navnlig paalægge ham til visse Tider at møde og derom give fornøden Oplysning. De ommeldte Tilhold skulle tilføres Politiprotokollen med udtrykkelig Tilkendegivelse om det med sammes Overtrædelse forbundne Strafsvar.“ Følgen af denne Bestemmelse er bleven den, at det er blevet en konstant Retspraksis, at man har mange

flere saakaldte Løsgængerisager, der dreje sig om Overtrædelse af et Polititilhold, end saadanne, der dreje sig om egentligt Løsgængeri. Forholdet har udviklet sig saaledes, at Politiet uden just at gøre sig Umage for at skaffe eller anvise den paagældende Arbejde blot giver ham et eller andet Tilhold, at han skal gaa der eller derhen, til den eller den Fattiganstalt, at han ikke maa forlade Byen, at han skal melde sig hver Torsdag, eller naar det nu kan være, for Politiet, og det er Overtrædelsen heraf, som medfører Løsgængerisraf. Det kan efter min Mening være tvivlsomt, om den Anvendelse, man har gjort af den Lovbestemmelse, jeg nævnte, er juridisk rigtig, men vist er det, at det er den, der er gjort gældende i en lang Praksis, og den, der følges i Praksis. Det sker altjaa jævnlig, at man forfølger og straffer Personer for Løsgængeri, hvis hele Brøde bestaar deri, at de have været ulidige imod et Polititilhold, og den Overtrædelse af et Polititilhold, som oftest finder Sted, og som oftest medfører Straf for Løsgængeri, er den, som bestaar i at gaa bort fra en Fattiganstalt, hvor vedkommende har faaet Arbejde eller er bleven indlagt. Nu svarer jeg ikke, at Folk forlade en Anstalt, hvor de ere blevne indlagte; men hvad der forekommer mig temmelig klart, er dette, at den Forbrydelse, at gaa bort fra en saadan Anstalt, bliver ikke væsentlig forskjellig, efter som vedkommende har faaet et Polititilhold eller ikke. Det fører imidlertid i Praksis til højst forskellige Resultater, om et saadant Polititilhold er givet til en Politiprotokol eller ikke. Det sker ofte, at en Person, der er under Fattigvæsenets Forsørgelse, lægges ud paa en Fattiggaard eller en anden saadan Anstalt, uden at faa Tilhold til en Politiprotokol, og gaar han saa sin Vej, uden at spørge om Forlov, eller bliver han længe borte, end han har faaet Lov til, ja, saa straffes han for en disciplinær Forseelse og skal ogsaa efter det foreliggende Lovforslag straffes som den, der har forset sig imod god Orden og Disciplin. Men hvis det ikke er Tilfældet, har Politiet haft ham i Politilokalet og givet ham det Tilhold, at han maa blive paa Fattiganstalten indtil nærmere Ordre, er han altsaa tilført Politiprotokollen, saa antager Sagen ganske andre Dimensioner, saa er hans Vortgang ikke blot en disciplinær Forseelse, nej, saa er det en Forbrydelse, for hvilken han bliver tiltalt ved Retten, saa kommer han ind under den Straffebestemmelse, jeg før nævnte, og saa kan han i Gentagelsestilfælde dømmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage eller Tvangsarbejde i 180 Dage, hvil-